

Nieuw wetsontwerp herschrijft preventief luik witwaswetgeving

Enkele weken geleden werd in de Kamer een lijvig wetsontwerp ingediend dat de bestaande 'Witwaswet' van 11 januari 1993 nagenoeg volledig herschrijft (*Parl.St.* Kamer 2008-2009, nr. 52K1988/001). Hierna volgt een overzicht van de veranderingen die we al dan niet mogen verwachten.

Context

In België zit het *preventieve luik* van de witwaswetgeving vervat in de wet van 11 januari 1993 'tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld en de financiering van terrorisme' (hierna 'Witwaswet'; het 'repressieve luik' is opgenomen in het Strafwetboek). Deze wet werd uitgevaardigd ter omzetting van de eerste Europese Witwasrichtlijn die dateert van 1991 (richtlijn 91/308/EG). Sinds haar inwerkingtreding werd de wet geregeld (en meer bepaald achttien keer) aangepast.

De Witwaswet houdt in essentie de verplichting in tot identificatie van de cliënt en de verplichte vermelding van verdachte transacties aan de Cel voor Financiële Informatieverwerking (CFI), beter bekend als de 'Witwascel'.

Naast initiatieven op het niveau van de Europese Unie zijn er ook de aanbevelingen van de 'Financiële Actiegroep tegen het witwassen van geld' (FAG, in het Engels FATF) die wereldwijd een halt wil toeroepen aan witwaspraktijken en (na de aanslagen van 9/11 ook) de financiering van terroristische activiteiten (zie www.fatf-gafi.org). De FAG-aanbevelingen inzake witwassen en de financiering van terrorisme vormden de aanleiding voor een nieuwe Europese richtlijn (Richtlijn 2005/60/EG van 26 oktober 2005; hierna: 'nieuwe Witwasrichtlijn'). Deze richtlijn werd nadien aangevuld met een 'uitvoeringsrichtlijn' (Richtlijn 2006/70/EG van 1 augustus 2006).

Hoewel de Belgische wetgeving al een groot deel van de nieuwe aanbevelingen bevatte, was het toch nodig om nog een aantal aanpassingen te doen. Bovendien heeft de FAG in juni 2005 een evaluatie gemaakt van de doeltreffendheid van de

Belgische regelgeving, zodat ook deze aanbevelingen nog verder moesten worden geïntegreerd in onze regelgeving (het evaluatieverslag is beschikbaar op de website van de Witwascel: www.ctif-cfi.be, onder de rubriek: 'Evaluatie door de FAG-FATF').

Het nieuwe wetsontwerp betekent geen radicale ommekeer tegenover de bestaande regelgeving. Het gaat eerder om een verduidelijking en om een bijkomende uitbreiding van het toepassingsgebied van de witwaswetgeving. Met de nieuwe Witwasrichtlijn wilde de Europese regelgever het mechanisme van witwaspreventie in zijn geheel verbeteren. Het probleem is immers dat 'witwassers' altijd op zoek gaan naar 'alternatieven'. Bijgevolg komt het erop aan nieuwe praktijken zo snel mogelijk te detecteren, en over voldoende flexibele regels te kunnen beschikken om ze efficiënt te kunnen bestrijden.

Van deze wetswijziging wordt bovendien gebruikgemaakt om de witwaswetgeving te herstructureren. Het groot aantal wijzigingen dat zij heeft doorstaan, heeft tot gevolg gehad dat de nummering en de structuur van de regelgeving onnodig ingewikkeld werd. Het wetsontwerp brengt weer orde in de structuur en de nummering (Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2008-2009, nr. 52K1988/001, 22).

Uitbreiding personeel toepassingsgebied

- De nieuwe Witwasrichtlijn (2005) heeft het toepassingsgebied *ratione personae* van de oorspronkelijke Witwasrichtlijn (1991) uitgebreid met twee nieuwe categorieën van meldingsplichtigen in het kader van de witwaspreventie: enerzijds de verzekeringstussenpersonen en anderzijds de aanbieders van trust- en bedrijfsdiensten.

Verzekeringstussenpersonen zijn bij ons echter al sinds de wijzigingswet van 12 januari 2004 opgenomen in de lijst van meldingsplichtigen (zie daarover

Het wetsontwerp verduidelijkt en breidt het toepassingsgebied uit

Balans nr. 491, 8 en nr. 485, 3). Voorts bestaan *trust- en bedrijfsdiensten* als dusdanig niet in het Belgisch recht. Een aanpassing op dit punt was bijgevolg niet nodig.

- Daarentegen voegt het wetsontwerp wel één nieuwe categorie instellingen toe aan de lijst van meldingsplichtigen, met name *de instellingen voor collectieve belegging (ICB's) die hun effecten rechtstreeks verhandelen aan het publiek* (nieuw art. 2, § 1, 10° Witwaswet, ingevoegd door artikel 3 van het wetsontwerp).

Deze categorie werd reeds door de vorige Witwasrichtlijn geïntroduceerd, maar nog niet opgenomen in de Belgische wetgeving. De verhandeling van effecten van ICB's verliep tot vóór enkele jaren immers steeds via de tussenkomst van een financieel tussenpersoon die zelf meldingsplichtig is. Maar door de wet van 20 juli 2004 betreffende bepaalde vormen van collectief beheer van beleggingsportefeuilles (die pas in maart 2005 van kracht werd) werd het voor ICB's mogelijk om (onder bepaalde voorwaarden) zelf hun effecten openbaar aan te bieden. Vandaar de noodzaak om het toepassingsgebied van de witwaswetgeving uit te breiden tot deze instellingen.

De ICB's waarvan het statuut niet toelaat dat zij zelf effecten openbaar aanbieden en die bijgevolg nog steeds een beroep moeten doen op een financiële tussenpersoon, blijven buiten het toepassingsgebied van de regelgeving.

- Nieuw is ook dat natuurlijke personen of rechtspersonen die "*slechts occasioneel of in zeer beperkte mate financiële activiteiten ontplooiën*" onder bepaalde voorwaarden kunnen worden *vrijgesteld* van de toepassing van het preventief luik van de witwaswetgeving. Over welke financiële activiteiten het gaat en welke de drempels zijn om te bepalen of er sprake is van een occasionele of beperkte activiteit, zal nader worden bepaald door de Koning (nieuw art. 2, § 2 Witwaswet, ingevoegd door artikel 3 van het wetsontwerp).

De identificatieverplichting wordt risicogeorïenteerd

- Verder zijn er nog een aantal meer *technische aanpassingen* aan de lijst van meldingsplichtigen. Zo worden een aantal categorieën aangepast of geschrapt omdat de op hen toepasselijke reglementering is gewijzigd.

De 'vennootschappen voor makelarij in financiële instrumenten', de 'vennootschappen voor plaatsing van orders in financiële instrumenten', en de 'vennootschappen voor beleggingsadvies' bijvoorbeeld worden *geschrapt* van de lijst. Logisch, want met ingang van 1 november 2007 werden deze bijzondere statuten opgeheven door de MiFID-reglementering (zie daarover *Balans* nr. 570, 3).

Ook de 'derivatenspecialisten' worden *geschrapt*. Hun statuut, geregeld bij KB van 28 januari 2004, werd immers zeer onlangs opgeheven (bij KB van 18 mei 2009, *BS* 28 mei 2009, 39.056 en erratum in *BS* 10 juni 2009, tweede editie, 41.246).

Identificatieverplichting : 'doorlopend' en 'risicogeorïenteerd'

Een belangrijke reeks wijzigingen heeft te maken met de reeds bestaande verplichting voor al wie onder de toepassing valt van het preventieve luik van de witwaswetgeving, om hun cliënt en de uiteindelijk begunstigde van een transactie te identificeren en hun identiteit te controleren. Het wetsontwerp werkt de identificatieverplichting verder uit (cf. de nieuwe artikelen 7 tot en met 13 van de Witwaswet, ingevoegd door artikel 8 van het wetsontwerp).

- Op aanbeveling van de FAG kiest het wetsontwerp voor een '*risicogeorïenteerde benadering*'. Deze aanpak heeft als voordeel dat afhankelijk van het profiel van de cliënt of van de financiële verrichting *strengere of soepelere regels* kunnen worden toegepast (MvT, *l.c.*, 8-9).

Zo zullen de regels bijvoorbeeld *strenger* zijn, en is derhalve een *verscherpt klantenonderzoek* vereist (nieuw artikel 12, paragrafen 2, 3 en 4 Witwaswet) :

- wanneer de cliënt zich *niet fysiek* aanbiedt;
- wanneer het om *grensoverschrijdende correspondentbankrelaties* gaat; of
- wanneer een zakelijke relatie wordt aangegaan of een verrichting wordt uitgevoerd met of voor rekening van *politiek prominente personen* die in het buitenland wonen, hun familieleden of naast geassocieerden. Met politiek prominente personen wordt bedoeld : natuurlijke personen die een prominente publieke functie bekleden of hebben bekleed in het jaar daaraan voorafgaand, zoals bijvoorbeeld staatshoofden, regeringsleiders, ministers, staatssecretarissen, parlementsleden, leden van hooggerechtshoven, ambassadeurs, enz. Het is daarbij belangrijk dat alle redelijke en adequate maatregelen worden genomen om deze personen te identificeren. Slaagt de meldingsplichtige er desondanks niet in om de politiek prominente persoon te identificeren, dan betekent dit niet dat zij automatisch verantwoordelijk worden gesteld voor het verzuim (MvT, *l.c.*, 45).

Een voorbeeld van *versoepeling* is de mogelijkheid die zal worden geboden om (mits bepaalde voorwaarden vervuld zijn) identificatiegegevens van een cliënt over te maken, ingeval een meldingsplichtige een cliënt aanbrengt bij een andere meldingsplichtige. Dit wordt het systeem van '*derde zaakaanbrenger*' genoemd (nieuw artikel 10 Witwaswet). Op dit ogenblik moet iedere meldingsplichtige zijn eigen identificatieverplichting vervullen. Voor de cliënt brengt dit onnodige

administratie met zich mee. Onder de nieuwe wetgeving zal het voldoende zijn eenmaal de identificatieverplichting te vervullen, waarbij de doorverwijzende meldingsplichtige dan de relevante gegevens overmaakt aan de andere meldingsplichtige.

Er worden ook een aantal andere situaties opgesomd waarin een *vereenvoudigd klantenonderzoek* kan gebeuren omwille van de *identiteit van de cliënt*; bv. wanneer de cliënt een kredietinstelling of genoteerde vennootschap is, of een Belgische overheidsinstantie, of een Europese publieke autoriteit, enz. (cf. nieuw art. 11, § 1 Witwaswet).

In dezelfde zin somt het wetsontwerp ook situaties op waarin een versoepeling geldt omwille van het *beperkte risico dat aan bepaalde producten of verrichtingen is verbonden*. Het gaat bijvoorbeeld om levensverzekeringsovereenkomsten met een jaarlijkse premie van maximaal 1.000 EUR of een eenmalige premie van maximaal 2.500 EUR, of om pensioenverzekeringsovereenkomsten zonder afkoopclausule en die niet als waarborg kunnen worden gebruikt. Bovendien wordt aan de Koning de mogelijkheid geboden om een bijkomende lijst op te maken van producten en verrichtingen die een laag risico op witwassen of financiering van terrorisme inhouden. De Koning zal zich daarbij moeten houden aan de technische criteria die de Europese Commissie in het kader van de 'comitologieprocedure' (zie verder) heeft vastgelegd. (nieuw artikel 11, § 2 Witwaswet).

De meldingsplichtigen zullen wel alle informatie moeten verzamelen waaruit blijkt dat zij de versoepelde regelgeving kunnen toepassen. Zodra er een vermoeden van witwassen of financiering van terrorisme bestaat, kunnen zij de versoepeling niet meer toepassen (nieuw art. 11, § 3 Witwaswet).

- In het wetsontwerp wordt ook benadrukt dat de identificatieverplichting een *'doorlopende verplichting'* is. Dit volgt ook impliciet reeds uit de huidige wetgeving, maar wordt voortaan dus expliciet vermeld. Zodra er aanwijzingen zijn dat de identificatiegegevens niet meer juist zijn, moeten deze worden gecontroleerd door de meldingsplichtige (MvT, l.c., 31; zie onder meer nieuw artikel 7, § 3 Witwaswet)

Invulling identificatieverplichting Natuurlijke personen

Volgens de huidige tekst van de Witwaswet heeft de identificatie (en de controle) van *natuurlijke personen* betrekking op "de naam, de voornaam en het adres" (huidig art. 4, § 1, lid 2 Witwaswet).

Volgens het wetsontwerp moeten "de naam, de voornaam", maar daarnaast ook "de geboortedatum en geboorteplaats" van de cliënt-natuurlijke persoon worden geverifieerd. "Daarnaast moet tevens, *in de mate van het mogelijke*, relevante infor-

matie worden ingewonnen over het *adres*" van de cliënt (nieuw artikel 7, § 1, lid 3 Witwaswet).

De wetgever houdt er op die manier rekening mee dat de verificatie van het adres niet eenvoudig is, omdat het steeds minder op bewijsstukken wordt vermeld en regelmatig kan wijzigen. Wel wordt in de Memorie van Toelichting aangeraden om bij gebrek aan bewijsstukken een "eenvoudige verklaring" door de cliënt te laten ondertekenen (MvT, l.c., 30).

Wat de identificatie van *rechtspersonen* betreft, brengt het wetsontwerp geen wijzigingen aan (zie evenwel ook verder onder 'uiteindelijke begunstigden').

Volmachthouders

Volmachthouders van een cliënt moeten op dezelfde wijze als de cliënt zelf worden geïdentificeerd. De identificatieverplichting geldt evenwel pas op het ogenblik dat de volmachthouder zijn eerste handeling in naam en voor rekening van de cliënt wenst te stellen (nieuw artikel 7, § 2 Witwaswet).

Uiteindelijke begunstigden

- De meldingsplichtigen moeten *stelselmatig* controleren of de cliënt wel de "uiteindelijke begunstigde" is van de financiële transactie. Op dit ogenblik moet de vraag enkel worden gesteld in geval van twijfel over de vraag of de cliënt voor eigen rekening handelt.

Men moet stelselmatig controleren of de cliënt wel de uiteindelijke begunstigde is

Indien blijkt dat een andere persoon dan de cliënt de begunstigde is, geldt ook ten aanzien van deze persoon een identificatieverplichting. De wijze waarop deze verificatie wordt uitgevoerd, moet door de meldingsplichtige worden ingevuld in functie van het soort cliënt, de zakelijke relatie, de aard van het product en van de verrichting. Het gaat om een *middelenverbintenis* (MvT, l.c., 33).

Het wetsontwerp omschrijft duidelijk wat onder "uiteindelijke begunstigde" moet worden verstaan. Het gaat om "*de natuurlijke persoon of personen [...] voor wier rekening of ten voordele van wie een verrichting wordt uitgevoerd of een zakelijke relatie wordt aangegaan, of die de uiteindelijke eigenaar zijn van of de uiteindelijke controle hebben over de cliënt*" (nieuw artikel 8, § 1, lid 2 Witwaswet).

- Uit deze definitie volgt vooreerst dat het de bedoeling is om de persoon op te sporen die het initiatief tot de verrichting of zakelijke relatie heeft genomen en *er het grootste voordeel uithaalt*. De uiteindelijke begunstigde is diegene die (alle of een deel van) de voorwaarden van de verrichting of relatie bepaalt of instructies geeft.

- In de tweede plaats moet de persoon worden opgespoord *die de cliënt controleert of bezit*

(wanneer de cliënt een rechtspersoon is). Zo wordt er een drempel ingevoerd vanaf wanneer een persoon wordt geacht de controlebevoegdheid over een *vennootschap* uit te oefenen. Deze drempel bedraagt 25 % van de aandelen of stemrechten van de vennootschap. Uiteraard voorziet het wetsontwerp in een uitzondering voor genoteerde vennootschappen, aangezien die onderworpen zijn aan een eigen transparantiereglementering (nieuw artikel 8, § 1, lid 3, 1° Witwaswet).

Noteer dat de drempel van 25 % ook geldt voor andere rechtspersonen dan vennootschappen, zoals stichtingen, verenigingen zonder winstoogmerk of juridische constructies (zoals een trust of fiducie). Het is dan de natuurlijke persoon die begunstigde is van het vermogen van de rechtspersoon of die de juridische constructie controleert, die moet worden geïdentificeerd (nieuw artikel 8, § 1, lid 3, 2° Witwaswet).

• Hierbij aansluitend, legt het wetsontwerp nog twee bijkomende maatregelen op. Zo moet een vennootschap, rechtspersoon of juridische constructie aan de meldingsplichtige waarmee een zakelijke relatie wordt aangegaan of een occasionele verrichting wordt uitgevoerd, de nodige informatie over haar aandeelhouders/uiteindelijke begunstigde meedelen. De pertinentie en geloofwaardigheid van deze informatie moet door de

meldingsplichtige worden gecontroleerd (nieuw artikel 8, § 3 Witwaswet).

De verslagplicht
wordt uitgebreid naar
de niet-financiële
beroepen

Daarenboven wordt een nieuwe bepaling (artikel 515bis) in het Wetboek van vennootschappen

ingevoerd op grond waarvan de aandeelhouder van een niet-genoteerde naamloze vennootschap die aandelen aan toonder of gedematerialiseerde aandelen aanhoudt, verplicht wordt om zijn participatie van 25 % of meer te melden aan de vennootschap. Deze melding moet binnen vijf werkdagen volgend op de dag van de verwerving gebeuren. Bij overdracht van deze effecten geldt opnieuw een kennisgevingsverplichting, wanneer als gevolg hiervan de stemrechten zakken onder voormelde drempel van 25 %.

De sanctie bij niet-melding is belangrijk : met de aandelen boven de 25 % waarvoor geen kennisgeving is verricht, kan niet worden gestemd op de algemene vergadering (dus wel het deel onder de 25 % drempel; aanpassing artikel 545, lid 1 W.Venn. door art. 45 van het wetsontwerp).

Waakzaamheidsverplichting en verslagplicht

Zoals nu het geval is, moeten de meldingsplichtigen voortdurend *waakzaam* zijn en onderzoeken of iedere uitgevoerde verrichting wel strookt met de kennis die zij hebben van de cliënt, diens handelsactiviteit en risicoprofiel. Zo nodig moet de

herkomst van de fondsen die het voorwerp van de verrichting uitmaken, worden onderzocht. Alle verrichtingen of feiten moeten worden onderzocht die "bijzonder vatbaar" worden geacht voor witwassen of financiering van terrorisme ingevolge hun aard of ongebruikelijk karakter (omwille van de activiteiten of de hoedanigheid van de cliënt dan wel de begeleidende omstandigheden) (nieuw artikel 14, § 1 Witwaswet).

Ook de verplichting om een *schriftelijk verslag* op te stellen naar aanleiding van het onderzoek van een verrichting of een feit dat verband kan houden met het witwassen van geld of de financiering van terrorisme blijft behouden, maar wordt uitgebreid tot de *niet-financiële meldingsplichtigen*, waaronder de notarissen, de bedrijfsrevisoren, de externe accountants, de externe belastingconsulenten, de erkende boekhouders(-fiscalisten), de advocaten, enz. (nieuw artikel 14, § 2 Witwaswet). Op die manier kan de meldingsplichtige bewijzen dat hij de nodige controles heeft uitgevoerd en kan hij verantwoorden waarom geen vermoeden werd gemeld aan de Witwascel (MvT, l.c., 47).

Bewaarplicht

Alle door het wetsontwerp geïmplementeerde stukken moeten - zoals voorheen - gedurende ten minste vijf jaar na uitvoering van de verrichting worden bewaard. De meldingsplichtigen moeten de informatie ook registreren, zodat zij kunnen antwoorden op vragen die eventueel door de Witwascel worden gesteld. Het wetsontwerp voegt eraan toe dat de schriftelijke verslagen (zie hiervoor) eveneens minstens vijf jaar moeten worden bewaard (nieuw artikel 15 Witwaswet).

Passende organisatie en interne controle

Verder worden ook de bestaande regels inzake *passende organisatie en interne controleprocedures* uitgebreid tot de *niet-financiële beroepen* (notarissen, bedrijfsrevisoren, enz.; nieuw artikel 16, § 1 Witwaswet). Dit betekent dat ook zij voortaan passende en geëigende beleidslijnen en procedures moeten invoeren op het vlak van klantenonderzoek, melding van verdachte verrichtingen, bewaring van bewijsstukken, interne controle, risicobeoordeling en risicobeheer evenals controle op de naleving van de verplichtingen en de communicatie. De verplichting om een *compliance officer* aan te duiden (dit is een persoon die toezicht houdt op de naleving van deze procedures) geldt (nog) niet voor de niet-financiële beroepen (MvT, l.c., 48).

Ook de plicht om een *passende opleiding* te geven aan de werknemers en vertegenwoordigers van de meldingsplichtigen blijft behouden. Het wetsontwerp voegt er nog aan toe dat de meldingsplichtigen ook moeten nagaan of hun werk-

nemers of vertegenwoordigers wel de *passende professionele betrouwbaarheid* bezitten ten aanzien van de risico's die zijn verbonden aan de taken die zij moeten uitoefenen (nieuw artikel 17 Witwaswet). Dit betekent dat in de aanwervingsprocedures selectiecriteria moeten worden toegevoegd die het toelaten om dit te onderzoeken.

Nieuwe regels inzake verkoop roerend goed

Wanneer een handelaar een goed verkoopt voor een bedrag van 15.000 EUR of meer, mag hij geen cash meer aanvaarden. Deze regel bestaat al, maar om te voorkomen dat de beperking van betalingen in contanten zou worden omzeild, wordt er nu aan toegevoegd dat hij geldt "ongeacht of de verkoop plaatsvindt in één verrichting of via meerdere verrichtingen waartussen een verband lijkt te bestaan" (nieuw art. 21 Witwaswet, ingevoegd door art. 21 van het wetsontwerp).

Met 'goederen' worden in dit verband materiële roerende goederen bedoeld, zoals voertuigen, juwelen, meubelen, huishoudapparaten, collectiestukken, antiek, oude muntstukken, diamanten, enz. (MvT, *l.c.*, 52-53).

Cel voor Financiële Informatieverwerking (CFI)

Voorts stelt het wetsontwerp een aantal aanpassingen voor met betrekking tot de 'Cel voor Financiële Informatieverwerking', alias de 'Witwascel' (nieuw artikel 22 e.v. Witwaswet, ingevoegd door art. 13 e.v. van het wetsontwerp). Aangezien ze vrij technisch van aard zijn, wordt hier maar op een paar interessante wijzigingen ingegaan.

- Om te beginnen wordt 'CFI' in de wettekst ingeschreven als officiële afkorting voor de Cel voor Financiële Informatieverwerking.

- Voorts krijgt de CFI een bijkomende taak toegevoegd, met name "zorgen voor overleg en een doeltreffende samenwerking tussen de nationale overheidsinstanties die rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken zijn bij de bestrijding van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme". De CFI moet daarbij uiteraard wel de eigen bevoegdheden van ieder van deze autoriteiten respecteren (nieuw art. 22, § 1 Witwaswet).

- De voornaamste taak van de CFI bestaat evenwel nog steeds in het centraliseren en analyseren van informatie over het witwassen en de financiering van terrorisme. Desgevallend kan de Witwascel de rechterlijke overheden inschakelen wanneer er ernstige aanwijzingen bestaan van witwasactiviteiten. Het is vervolgens aan het parket om te beslissen of al dan niet een onderzoek wordt ingesteld.

- Om te vermijden dat de CFI in haar werkzaamheden zou worden gehinderd, beperkt het wetsontwerp haar burgerlijke aansprakelijkheid tot

gevallen van bedrog of zware fout (nieuw artikel 22, § 9 Witwaswet).

- Ook de *actiemogelijkheden* van de CFI worden uitgebreid. Naast het recht om zich te verzetten tegen de uitvoering van een verdachte verrichting waarvan ze door een melder is geïnformeerd vóórdat de door de melder meegedeelde uitvoeringstermijn is verstreken, zal zij zich bijkomend kunnen verzetten tegen de uitvoering van verrichtingen zonder dat een melding heeft plaatsgehad (nieuw artikel 23 Witwaswet; MvT, *l.c.*, 56).

- Een andere belangrijke wijziging betreft het *recht van de melder om de cliënt of een derde in kennis te stellen* van het feit dat een melding aan de CFI werd verricht. Onder de huidige wetgeving is dit niet toegelaten (huidig art. 19 Witwaswet). Nochtans kan het in bepaalde omstandigheden om preventieve redenen doeltreffend zijn om deze informatie aan sommige 'derden' vrij te geven.

Zo bijvoorbeeld laat het wetsontwerp informatie-uitwisseling toe tussen kredietinstellingen die tot eenzelfde groep behoren. Voorts zou ook informatieuitwisseling toegelaten zijn tussen advocaten, notarissen, accountants, belastingconsulenten of bedrijfsrevisoren, wanneer de betrokken personen deel uitmaken van eenzelfde juridische entiteit of netwerk, of nog wanneer de tussen hen uitgewisselde informatie betrekking heeft op dezelfde cliënt en dezelfde verrichting (nieuw artikel 30, § 3 Witwaswet).

Comitologieprocedure

De nieuwe Witwasrichtlijn heeft de Europese Commissie gemachtigd om uitvoeringsmaatregelen te nemen, zodat de Witwasrichtlijn op een geharmoniseerde wijze in alle lidstaten wordt toegepast. De Europese Commissie wordt daarin bijgestaan door een speciaal daartoe opgericht comité (Comité voor de voorkoming van het witwassen van geld en financiering van terrorisme; afgekort CPMLTF).

Deze zogenaamde 'comitologieprocedure' heeft reeds aanleiding gegeven tot één 'uitvoeringsrichtlijn' (richtlijn 2006/70/EG). Om te zorgen dat de Belgische regelgeving snel kan worden aangepast aan dergelijke richtlijnen, verleent het wetsontwerp aan de Koning de bevoegdheid om uitvoeringsmaatregelen te nemen (nieuw artikel 36 Witwaswet, ingevoegd door art. 29 wetsontwerp).

Inwerkingtreding

Het wetsontwerp voorziet niet in een specifieke datum van inwerkingtreding. Derhalve zullen de wijzigingen in werking treden tien dagen na publicatie van de wet in het Belgisch Staatsblad.

Elke Janssens

De melder krijgt in sommige omstandigheden het recht om de cliënt in kennis te stellen van de melding